

2. ОЦЕНКИ НА ПУБЛИЧНИТЕ ИНСТИТУЦИИ

Оценка на ефективността на антикорупционните мерки в публичните институции

Разработването на ефективни антикорупционните мерки зависи от предварителната оценка на корупционната среда и ясното очертаване на свързаните с нея корупционни рискове: „За да бъде действително ефективна, антикорупционната дейност би следвало да разработва мерки, адекватни на съответните корупционни рискове”⁹. Най-подходящата среда за такъв тип оценки е отделната публична институция. Именно затова, преди да бъдат осъществявани на национално равнище, антикорупционните политики следва да бъдат проверени именно в рамките на публичните организации.

Такава независима оценка на антикорупционните мерки, прилагани конкретно в рамките на Гранична и на Пътна полиция, бе направена от Центъра за изследване на демокрацията в началото на 2015 г. чрез използването на инструмента СМАК (*Система за мониторинг на антикорупционните политики*)¹⁰. С този инструмент се оценяват корупционната ситуация и **антикорупционните политики, прилагани в рамките на публичните институции**. Диагностиката, която се прави с помощта на СМАК, показва доколко уязвимите за корупция дейности в дадена публична институция са обхванати чрез подходящи антикорупционни мерки, както и доколко ефективно се прилагат тези мерки/политики. Анализът на резултатите от 2015 г. показва, че някои добре замислени общи мерки в отговор на съществуващите корупционни рискове – от типа на ротацията и видеонаблюдението на граничните полицаи – формално се прилагат стриктно, но ефективността от тяхното приложение не е на нужното ниво. Различни пропуски при прилагането им са широко-разпространени и преднамерени, което създава предпоставки за корупционни сделки. Най-честите причини за това са свързани с неадекватните механизми за контрол и санкции. Подобни слабости бяха констатирани при прилагането на антикорупционни мерки в Пътна полиция, включително при използването на видеонаблюдение при проверки на пътя, при автоматичната информационна система на Пътна полиция и др.

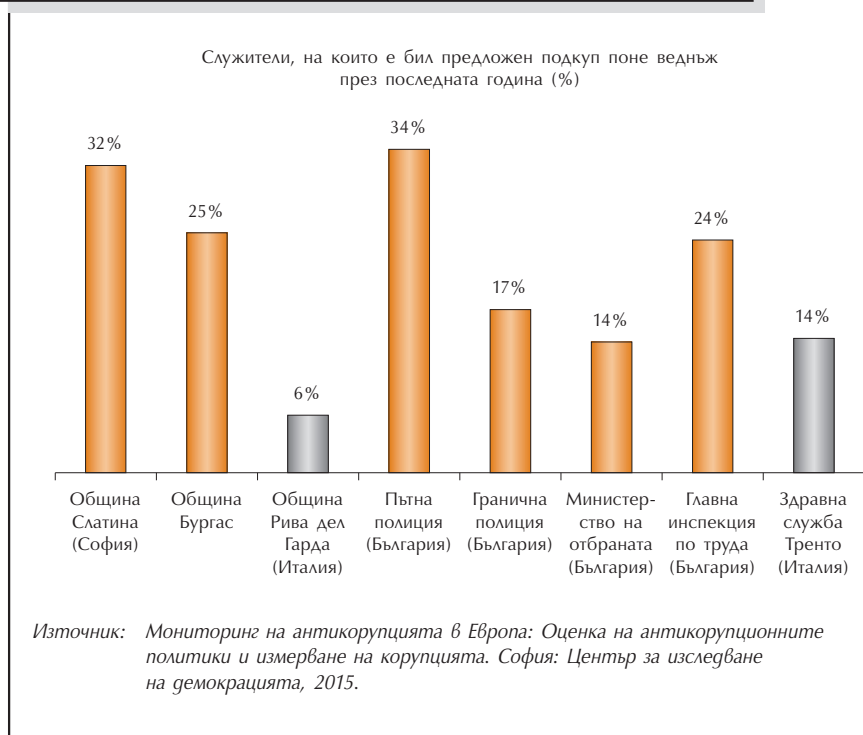
Извършената през 2015 г. сравнителна оценка на публични институции в България и Италия с помощта на СМАК показва, че корупционният натиск върху служителите на българските организации е значителен. Той се упражнява не само от граждани и фирми, които се опитват да заобиколят съществуващите правила и регламенти, но и от служители, включително и висшестоящи ръководители. Този

⁹ Мониторинг на антикорупцията в Европа: Оценка на антикорупционните политики и измерване на корупцията. София: Център за изследване на демокрацията, 2015, с. 158.

¹⁰ Пак там.

натиск е значително по-силен от натиска в оценените италиански публични институции (Фигура 7).

Фигура 7. КОРУПЦИОННИЯТ НАТИСК В ПУБЛИЧНИТЕ ИНСТИТУЦИИ (2015)

Неефективността на регулаторните и правоприлагащите институции

Голям недостатък в България са неработещите органи, на които са възложени контролни и регулаторни функции. Обозначавани в своята съвкупност като **контролна система**, тези органи имат широк институционален обхват – независими институции от типа на БНБ и Сметната палата; регулаторни органи, осъществяващи надзора в сектори като енергетика и комунални услуги; контролни агенции, които следят за спазването на стандартите в сфери като хранителна промишленост, транспорт или спазване правилата за пожарна безопасност; отдели за вътрешен контрол в рамките на министерствата и на други държавни структури; както и типични правоприлагащи институции от типа на полицията (Вж. по-подробно Каре 1). Особено проблематичен е въпросът за ясното разграничение (и взаимното допълване) между отговорностите на контролните агенции относно прилагането на закона и контрола върху спазването на регламентите и стандартите и прокуратурата при повдигане на обвинения и разследване на престъпления. Слабостите в работата на тази своеобразна „армия“ (броят на тези агенции е над 400) при прилагане на правилата и извършване проверки на съответните административни системи се изразява в недостатъчен капацитет за установяване на нарушенията, както и за ефективно налагане на санкции. Тези слабости се дължат на недостатъчен административен капацитет (лошо разработени процедури, недостатъчно обучение и оборудване за персонала), както

и на корупцията, която има относително ниска честота, но е широко разпространена. Подобряването на ефективността на институциите, включително чрез постигането на по-добра координация между контролните органи и прокуратурата, е от голямо значение за намаляване на корупцията¹¹. Постигането на подобна координация би следвало да бъде включено в антикорупционните програми. Мерките за осигуряване на хармонизирането на антикорупционната дейност на изпълнителните агенции и на прокуратурата би следвало да включат внасянето на изменения и допълнения на законите и подзаконовите актове, както и на вътрешните правила в работата на прокуратурата. Тези мерки би следвало да постигнат следните три големи цели:

- Подобряване качеството на доказателствените материали, събрани от контролните и правоприлагащите структури, чрез спазване изискванията за специфичност и изчерпателност.
- Проактивна роля на прокуратурата в установяване и повдигане на обвинения при нарушения в самите контролни и правоприлагащи структури на местно и централно равнище, което би позволило да бъде преодоляна сегашната им пасивност пред лицето на редица открити нарушения¹².
- Разработване на критерий за себестойност, чрез който да се прави годишната оценка на съотношението между разходите и резултатите от дейността на тези институции; това би следвало да обхваща броя и стойността на наложените санкции, броя и качеството на доказателствените материали и броя на успешно приключилите следствени действия, завършили с повдигане на обвинения от прокуратурата, ползата от превенцията на престъпността, както и намаляването щетите от криминална дейност.

Показателен е примерът с работата на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) и тази на Комисията за финансов надзор (КФН), които могат да провеждат разследвания за нарушения на принципите на свободния пазар и да налагат наказания на отделни компании. Тези структури могат да създадат условия за увеличаване на корупцията и на скритата икономика поради нисък административен капацитет и податливостта им на корупционни практики. Освен това, институционалният интегритет на тези структури може да бъде компрометиран чрез обслужването на нелегитимни икономически интереси.

¹¹ Причините за лошата координация, констатирана и от прокуратурата, включват следното: повечето правоприлагащи и контролиращи структури не са в състояние да събират и представят качествени доказателства, които да бъдат използвани в съда; доказателствените материали често се представят без нужното разследване; тенденцията към налагане на минимални санкции за административни нарушения; липсата на обратна връзка от прокуратурата относно постигнатия напредък в събирането на доказателствен материал (Вж. „Ефективно взаимодействие на Прокуратурата с контролните органи за противодействие на закононарушенията и престъпленията в защита на обществен интерес и правата на гражданите“, 2010, на: http://www.opac.government.bg/archive/images/stories/docs/703_Doklad_PRB.pdf).

¹² Макар че прокуратурата вече си постави подобни цели („Да се активизира прокурорският надзор за законност върху работата на различните държавни контролни органи“, „утвърждаване ролята на прокуратурата като координатор и коректив на дейността на контролните институции“ (<http://www.prb.bg/news/proekti/rezume/>), тя все още не се е доближила до тяхното реализиране.

Каре 1. Контролната система в България

Контролната система обхваща всички държавни органи, които упражняват контрол за спазването на закона в различните сфери на обществения живот. В изпълнение на своите функции те извършват проверки, установяват нарушения и налагат санкции. Ако в хода на работата си тези органи попаднат на данни за извършено престъпление, те са задължени да изпратят материалите на прокуратурата за образуване на наказателно производство. Ефективността на комуникацията и обменът на информация между контролните органи и прокуратурата е от изключително важно значение за успешното противодействие на престъпността и корупцията¹³.

Контролната система включва множество централни и местни органи и/или отделни техни звена. Те могат да бъдат разделени в няколко групи:

Независими органи: Сметната палата, Българската народна банка и др.

Държавни органи, отчитащи се пред парламента: Централна избирателна комисия, Комисия за енергийно и водно регулиране, Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за защита на личните данни, Комисия за защита от дискриминация, Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество, Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, Комисия за регулиране на съобщенията, Комисия за финансов надзор, Национален осигурителен институт, Национална здравноосигурителна каса, Съвет за електронни медии и др.

Държавни агенции: Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, Държавна агенция за закрила на детето и др.

Държавни комисии: Държавна комисия по стоковите борси и тържищата, Държавна комисия по сигурността на информацията и др.

Изпълнителни агенции: Изпълнителна агенция по околна среда, Изпълнителна агенция по горите, Изпълнителна агенция „Главна

¹³ През 2009 г., прокуратурата определи 15 контролни органа, по отношение на които да бъде проучено състоянието на съвместното им сътрудничество и да бъдат установени основните проблеми в него. Избраните от прокуратурата държавни органи бяха: Държавна агенция за закрила на детето, Агенция за социално подпомагане, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекция за национален строителен контрол, регионални инспекции по околната среда и водите, Изпълнителна агенция по горите, дирекции на националните паркове, Национална ветеринарномедицинска служба, регионални инспекции за опазване и контрол на общественото здраве, Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, Агенция за държавна финансова инспекция, Комисия за защита на потребителите, Агенция „Митници“ и Агенция за следприватизационен контрол (преобразувана през 2010 г. в Агенция за приватизация и следприватизационен контрол).

инспекция по труда”, Агенция по обществени поръчки, Изпълнителна агенция „Одит на средствата от Европейския съюз”, Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, Изпълнителна агенция по лекарствата и др.

Държавни органи, отчитащи се пред министри: Агенция „Митници”, Агенция за държавна финансова инспекция, Държавна комисия по хазарта, Национална агенция за приходите (НАП), регионални инспекции по околната среда и водите, басейнови дирекции, дирекции на националните паркове (подчинени на министъра на околната среда и водите), Българска агенция по безопасност на храните, дирекции на природните паркове, регионални дирекции по горите, областни дирекции „Земеделие” (подчинени на министъра на земеделието и храните), регионални инспекторати по образованието (подчинени на министъра на образованието и науката), Дирекция за национален строителен контрол (на подчинение на министъра на регионалното развитие и благоустройството), регионални здравни инспекции (подчинени на министъра на здравеопазването) и др.

Инспекторати в държавната администрация: всички министерства и администрациите, които не са пряко подчинени на конкретен министър, имат инспекторати. Тяхната дейност се координира от Главния инспекторат на Министерския съвет, който е на пряко подчинение на министър-председателя.

Според последните публикувани данни, през 2014 г. с контролни правомощия са разполагали общо 465 администрации, включително 63 на централно равнище и 402 на местно равнище. Общият брой на оправомощените да установяват административни нарушения и да налагат административни санкции е бил 2 927 звена и 33 412 държавни служители (17 637 инспектора, 4 779 експерта и 9 072 други служители). Това означава, че около 23,8 % от всички служители в държавната администрация са имали някакви контролни правомощия.

Държавните органи с най-много служители с контролни правомощия са МВР (10 215 служителя), НАП (4 413 служителя), Агенция „Митници” (2 220 служителя), Българска агенция по безопасност на храните (1 658 служителя) и Главна дирекция „Охрана” на Министерството на правосъдието (1 337 служителя). Броят на служителите с контролни правомощия на местно равнище е 7 663, като общините с най-голям брой такива служители са били София (372 служителя) и Пловдив (227 служителя).

В резултат на работата на тези звена през 2014 г. са били установени 363 633 нарушения и са издадени 314 615 наказателни постановления. Най-много нарушения са били установени от

МВР (176 606 установени нарушения и 169 994 издадени наказателни постановления), следвано от НАП (53 290 нарушения и 22 177 наказателни постановления), Изпълнителна агенция по горите (14 329 нарушения и 10 607 наказателни постановления), Национална здравноосигурителна каса (13 229 нарушения и 12 337 наказателни постановления), Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (9 817 нарушения и 9 595 наказателни постановления) и Агенция за държавна финансова инспекция (1 614 нарушения и 814 наказателни постановления). На местно равнище най-много нарушения са били установени от служителите на Столична община (4 046 нарушения и 1 417 наказателни постановления) и Пловдив (2 620 нарушения и 2 207 наказателни постановления). Общият размер на глобите, наложени през 2014 г., е бил 125 087 830 лв., но от тях само 48 270 268 лв. са били събрани.

През 2014 г. в държавната администрация са постъпили 111 382 сигнала за корупция, като проверки са били извършени по 108 313 от тях (97,24 %). Повечето от тези сигнали са били подадени до Столична община (97 386 сигнала или 87,4 % от всички получени сигнали през 2014 г.). Останалите държавни органи със сравнително голям брой получени сигнали са били администрацията на Министерския съвет (3 393 сигнала), Министерство на земеделието и храните (2 393 сигнала), МВР (1 235 сигнала), Изпълнителна агенция по горите (700 сигнала) и НАП (173 сигнала). На прокуратурата са били препратени общо 1 552 случая (199 случая на неправомерно действие или бездействие, 65 случая на корупция на държавен служител, 21 случая на нарушаване на служебните задължения или на *Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация*, шест случая на корупция на орган на изпълнителната власт, пет случая на нарушаване на вътрешните правила за организация на работата и 1 256 случая на други нарушения).

Източник: Доклад за състоянието на администрацията 2014.¹⁴

Предвид сложността както на механизмите за получаване на облага, така и на извършваните нарушения, правоприлагачите и правораздавателните органи срещат сериозни затруднения при разследването на случаи на корупция. В много от случаите, където корупцията е очевидна, събирането на доказателства, годни да издържат в съда, се оказва изключително трудно. Стремежът корупцията да се докаже по най-сложния възможен начин (като се докаже, че е налице получената облага в резултат от извършеното нарушение) много често се

¹⁴ Основната част от информацията в годишните доклади за състоянието на администрацията се набира чрез Информационната система за попълване на отчетните доклади за състоянието на администрацията (ИСПОДСА). Данните в нея се попълват от отделните административни структури въз основа на въпросник, без да подлежат на проверка. В самите доклади на няколко места се посочва, че е възможно данните да не са точни, тъй като има администрации, които не са подали информация, както и такива, които не са разбрали и попълнили правилно въпросника.

оказва неефективен подход. Дори и двата елемента на корупционното поведение да бъдат доказани (получената облага и извършеното нарушение), доказването на връзката между тях често е невъзможно. Затова и този широко прилаган подход в наказателните производства за корупция в много случаи води до невъзможност извършителите да бъдат осъдени, което го прави неефективен (повдигат се обвинения на служители, които впоследствие биват оправдани и се връщат на заеманите преди това позиции в държавните институции). За по-ефективно противодействие на корупцията е необходимо, когато е възможно, облагата и нарушението да се разследват отделно. Въпреки че така нарушителите няма да бъдат осъдени за корупция, а за друго престъпление, крайният ефект върху корупцията може да се окаже положителен.

При отчетеното високо равнище на разпространение на корупцията, специализираните антикорупционни звена и органите на контролната система се оказват неефективни и без необходимия капацитет. Това води до появата на нови корупционни механизми и ги прави податливи на политическа намеса. Типичен пример за подобен случай е **избирателното прилагане на антикорупционната репресия** от страна на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси. Избирателното прилагане на закона на практика създаде нова форма на корупционно поведение, при която основната цел е да се защитят от наказателно преследване политици и висши държавни служители. Избирателното правоприлагане често се използва и срещу конкуренти на пазара или политически опоненти.

Таблица 3. Годишни бюджети на някои правоприлагащи и контролни органи (в хиляди лв.)

Държавен орган	2016	2015	2014	2013	2012	2011
Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество	6 132	5 132	5 401	6 145	6 145	5 145
Комисия за защита на конкуренцията	3 591	3 591	3 318	3 775	3 805	3 705
Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси	1 300	1 233	1 310	1 490	1 500	0
Комисия за финансов надзор	10 442	10 172	10 430	11 867	13 689	13 638
Комисия за публичен надзор над регистрираните одитори	1 286	1 086	1 086	1 235	0	0
Общо:	24 767	23 229	23 559	26 525	27 151	24 499
Национална служба „Сигурност“	33 916	31 616	32 984	35 254	30 940	31 240
Сметна палата	15 307	15 207	15 207	15 207	15 057	15 056

Източник: Министерство на финансите.

Регулаторните органи в България следва да подобрят контрола, който осъществяват, както и отчитането на извършените проверки и наложените санкции, защото резултатите в тази сфера са незадоволителни. Контролът се е превърнал в механично извършване на голям брой проверки, без да се отдава значение на крайния резултат. Това от своя страна засяга дейността на бизнеса, включително спазването на законовите разпоредби, много от които са свързани с контрол и проверки. Нещо повече, много от тези държавни органи нямат установени процедури за оценка на риска и не предоставят навременна и подробна информация относно дейността си и нейното планиране.

Каре 2. Противодействие на корупцията в Министерството на вътрешните работи

През втората половина на 2013 г. и през 2014 г. антикорупционните дейности на МВР на практика са сведени до минимум, а работата на Дирекция „Вътрешна сигурност“ се влошава на редица причини като съкращаване на броя на служителите, вътрешни рокади, оставки и други промени. Въпреки усилията на новото правителство в края на 2014 г. да възстанови и засили антикорупционната дейност на дирекцията, се налага изводът, че политическата нестабилност и зависимостта от политическото ръководство на ключови структури с разследващи правомощия възпрепятстват приемствеността при антикорупционните усилия.

В началото на 2016 г. е приета нова Концепция за превенция и противодействие на корупцията в МВР 2016 – 2020 г., изградена върху три основни принципа – обучение, превенция и правоприлагане. Засилен е контролът върху класифицираната информация и употребата ѝ в рамките на МВР, като в Дирекция „Вътрешна сигурност“ се създават два нови отдела – за управление на сигурността на информацията и за употребата на вътрешните бази данни. Броят на служителите на дирекцията е увеличен на 250 души¹⁵, въпреки че броят на разследващите служители, извършващи проверки по случаи на корупция остава непроменен. По-големият брой на наложените от Дирекция „Вътрешна сигурност“ санкции (дисциплинарни, административни и наказателни) се очаква да доведат до намаляване на корупционните практики сред полицейските служители, като е налице известно увеличение на дисциплинарните наказания, наложени на висши служители. Също така, в пътна полиция с въвеждането на автоматизираната информационна система за видеозапис на контрола на движението по пътищата нараства и броят на дисциплинарните наказания през 2015 г.

¹⁵ МВР, Структура на Дирекция „Вътрешна сигурност“, <https://www.mvr.bg/NR/rdonlyres/1741B92B-3A8D-416C-9346-8CDF6993DDE9/0/DVS.pdf>

За една по-всеобхватна административна реформа и модернизирание на полицията обаче е необходимо да се предприемат мерки в по-деликатни области. Отделянето и независимостта на професионалното от политическото ръководство на полицията отдавна е на дневен ред, както и наложителното реструктуриране и прекатегоризиране на административния персонал без оперативни функции. Друга критична област на висок корупционен натиск са зелените граници, където е внедрена интегрирана система за наблюдение (българо-турската граница). Отклоненията при изпълнение на задълженията на служителите на гранична полиция се наблюдават и анализират както на местно, така и на централно равнище. На този етап, тези контролни мерки (чиято вторична цел е да се противодейства на корупционното поведение) имат широка политическа подкрепа, тъй като граничният контрол е от първостепенно значение за националната сигурност, а в тях участват и служители от други органи (Frontex и ДАНС). Анализират се и случаите на нелегални мигранти, за да се установи откъде и по какви маршрути са влезли в страната, като въз основа на тази информация през 2015 г. Дирекция „Вътрешна сигурност“ предприема голям брой разследвания срещу гранични полицаи. На фона на тези позитивни развития, основно предизвикателство остава липсата на капацитет в МВР и в специализираните органи за разследване на мрежите от служители на министерството, които се облагодетелстват от подкупите на трафикантите на хора.

Противодействието на корупцията в правоохранителните институции разчита на ресурси и постига резултати, които са несъизмеримо ниски на фона на значителната корупция в сектора. Според статистиката на МВР например след 2010 г. броят на подадените сигнали за корупция в системата трайно намалява (Таблица 4).

Таблица 4. Брой сигнали за полицейска корупция

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Случаи на конфликт на интереси	n/a	n/a	n/a	5	4	n/a	2	n/a
Разследвания, започнали по собствена инициатива	n/a	n/a	n/a	n/a	115	86	59	n/a
Образувани дисциплинарни производства	121	115	135	130	100	65	32	n/a
Уволнени служители	77	64	65	97	68	38	12	27
Други наложени наказания	35	15	29	16	15	17	3	354
Преназначени служители (изведени от корупционна среда)	9	10	14	6	49	27	10	11

**Таблица 4. Брой сигнали за полицейска корупция
(Продължение)**

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Лица, предадени на прокуратурата по данни за престъпления от общ характер	57	85	76	72	63	26	14	38
Образувани досъдебни производства	27	58	73	67	103	71	27	58
Постъпили сигнали за корупция – общ брой	491	562	549	495	372	319	217	261

Източник: Дирекция „Вътрешна сигурност“, МВР.

Като цяло, повечето институции, отговорни за прилагането на законите и съобразяването със стандартите и разпоредбите, не работят на равнището на своите отговорности и не се ползват от доверието на обществото. Това има пряко отражение върху абсолютно всички аспекти на общественения живот, производството и търговията, здравеопазването и опазването на околната среда. Това обаче не е изненадващо в политическа среда, в която държавните институции и на високо равнище рутинно биват завладявани и използвани от частни интереси.

Каре 3. Ограничаване на корупцията в „Пътна полиция“

Според проучванията на „Евробарометър“ (2006 – 2014 г.) българските полицейски служители са едни от най-засегнатите от корупционни практики в ЕС като годишно исканите подкупи от полицаи са средно между 350 хил. и 400 хил. Анализът на данните показват една изключително важна специфика на тези данни – над 90 % от корупционните актове са свързани с пътно-транспортни нарушения. Опитът от предходните усилия за намаляването на корупцията в полицията, свързана с пътно-транспортни нарушения показва, че традиционните репресивни инструменти са недостатъчни и неефективни. Причината е, че за да се постигне промяна при огромния брой всекидневни корупционни инциденти, са необходими извънредно големи човешки и финансови ресурси, каквито правоохранителната система няма възможност да отдели.

Като положителна стъпка може да се оцени мярката да се отнемат правомощията на охранителна полиция да проверява и санкционира превозни средства за пътно-транспортни нарушения. Анализът на корупционните инциденти показва, че след 2006 г. значима част от случаите на корупционни актове се извършват

от служители от охранителна полиция, които имат правото да налагат санкции. Причината е големият брой служители в охранителна полиция (15 000 – 17 000), които изпълняват тази роля допълнително към основната си дейност. С това решение пътнотранспортни нарушения остават в компетентността предимно на около 1 200 – 1 500 полицейски служители в пътна полиция.

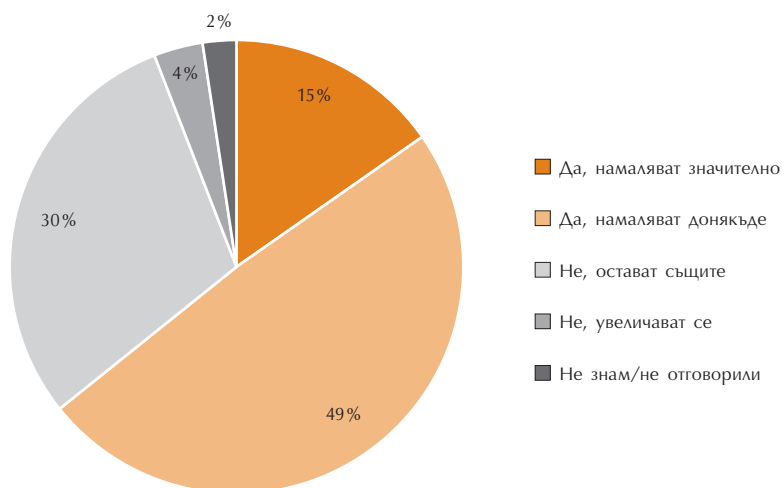
В началото на 2015 г. стартира процес на автоматизиране на целия процес от регистрация на нарушенията през обработката до изпълнението на санкциите и наказанията. Бе премахнат най-масовият инструмент за корупционни практики – възможността патрули на пътна полиция да използват мобилни уреди за регистрация на скоростта и съответно да налагат санкции според личната си преценка. Бяха въведени три групи мерки за регистрация на пътните нарушения. Първата е да се използват стационарни камери, които регистрират автоматично определена група нарушения (предимно свързани със скоростта). Основният проблем тук е малкият брой собствени камери, с които МВР разполага и отсъствие на достатъчно финансиране за закупуване на допълнителни камери. За да реши това ограничение, камерите от ТОЛ-системата на агенция „Пътна инфраструктура“ започнаха да се използват и от пътна полиция за контрол на пътищата. Допълнително се въвеждат мобилни камери в колите на пътна полиция. В края на 2015 г. са инсталирани мобилни камери (за измерване на скорост) в 30 % от автомобилите на пътна полиция. Започна и автоматично обработване на регистрираните нарушения (в националния център), като се премахват обработките на местно ниво (в РПУ), които са част от различни корупционни схеми.

При използването на мобилни камери е въведено изискване при всяко спиране от страна на пътен патрул, данните на нарушителя задължително да се въвеждат в информационната система за пътен контрол в реално време. Автоматизираната система връща справка за превозното средство – данни за неплатени данъци за превозното средство, неплатена гражданска отговорност, неплатени пътни данъци, неизвършени годишни прегледи, неплатени глоби за пътни нарушения и др. Спирането и проверката се извършва само пред втората камера на полицейската кола с включени микрофони. Анализът на риска показва, че до средата на 2015 г. не е имало кой да оценява записите от спиранията на пътна полиция. От август 2015 г. е създадена система за контрол към 28-те областни дирекции и втори паралелен контролен отдел към Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР. До края на 2015 г. проверките водят до наказания на 20-25 % от състава на пътна полиция.

Проведеното в началото на 2016 г. национално представително проучване дава оценка на описаните мерки (Фигура 8).

**ФИГУРА 8. ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА АНТИКОРУПЦИОННИТЕ МЕРКИ
В „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“**

Смятате ли, че тези мерки действително
намаляват случаите на корупция в Пътна полиция?

Източник: Център за изследване на демокрацията.